



ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Margity Fridovej a členov senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a Mgr. Ľubomíry Kúdelovej v právnej veci žalobcu: **M.**, T., P., Č., zast. JUDr. P., advokátom, M., Bratislava, proti žalovanému: **A.** T., D., zast. JUDr. E., advokátkou, X., D., o zaplatenie 572 852 Sk s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 19 Cb 20/01-302 zo dňa 15. decembra 2004 v znení opravného uznesenia č. k. 19 Cb 20/01-338 zo dňa 28. novembra 2006, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 19 Cb 20/01-302 zo dňa 15. decembra 2004 v znení opravného uznesenia č. k. 19 Cb 20/01-338 zo dňa 28. novembra 2006 v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu trovy odvolacieho konania v sume 22 351,70 Sk.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd zmenkový platobný rozkaz vydaný Krajským súdom v Trnave dňa 24.1.2001 č. k. 18 Zm 29/00-14 zrušil v časti zmenkovej sumy 248 616,80 Sk, v časti úroku 6 % od 29.7.2000 do zaplatenia, v časti trov konania

z priznanej náhrady súdneho poplatku v rozsahu 9944 Sk a z priznanej náhrady trov právneho zastúpenia v rozsahu 500 Sk. Vo zvyšku súd zmenkový platobný rozkaz ponechal v platnosti. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania o námietkach.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že zmenkovým platobným rozkazom zo dňa 24.1.2001 súd uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi (pôvodne E.) zmenkovú sumu 572 852 Sk so 6 % úrokom od 29.7.2000 do zaplataenia a na trovách konania 22 912 Sk ako náhradu za zaplatený súdny poplatok a 5560 Sk ako náhradu nákladov právneho zastúpenia.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalovaný v zákonnej lehote námietky, v ktorých poukazoval na zánik pohľadávky žalobcu jej započítaním. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že námietky žalovaného sú čiastočne dôvodné. V súlade so stanoviskom žalovaného jeho záväzok voči pôvodnému žalobcovi E. predstavoval 547 812,20 Sk, ako to vyplýva zo započítania pohľadávok jednostranným úkonom, ktoré tento subjekt oznámil žalovanému listom z 19.6.2000 (proti pohľadávke vo výške 662 812,20 Sk započítal záväzok voči žalovanému vo výške 115 000 Sk), z listu zo dňa 6.2.2001 obsahujúceho žiadosť o potvrdenie záväzkov žalovaného vyčíslených sumou 547 812,20 Sk i zo skutočnosti, že na terajšieho žalobcu F. zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 25.10.2002 postúpil svoju pohľadávku voči žalovanému v tejto výške. Súd tak pri rozhodovaní vychádzal z aktívnej legitímácie žalobcu čo do výšky 547 812,20 Sk. Za dôvodné a na započítanie s touto pohľadávkou žalobcu spôsobilé pohľadávky žalovaného, považoval súd pohľadávky uznané žalobcom vo výške 132 767,40 Sk i pohľadávku na základoch reklamácie uplatnenej vo výške 809,60 Sk faktúrou č. 3600, keď vychádzal zo skutočnosti, že žalobca dôvodnosť tejto pohľadávky nespochybnil a jej neuznanie na započítanie odôvodnil iba zánikom zmluvného vzťahu účastníkov, hoci podľa predložených listinných dôkazov pohľadávka žalovaného (fa č. 3600) bola splatná 17.4.2000 a žalobca od obchodnej zmluvy s okamžitou účinnosťou odstúpil listom zo dňa 25.4.2000, podľa obsahu ktorého autorizovaným importérom zmluvných výrobkov prestal byť dňom 19.5.2000. Za rovnako dôvodné považoval súd započítanie pohľadávky žalovaného vo výške 90 000 Sk, ktorých prevzatie na nezrealizovanú dodávku žalobca potvrdil a v konaní hodnoverným spôsobom

nepreukázal jej započítanie s inou svojou pohľadávkou voči žalovanému. Naproti tomu za nedôvodný považoval súd nárok žalovaného a v súvislosti s tým i započítaciu námietku týkajúcu sa náhrady škody – ušlého zisku, ktorá mu mala byť spôsobená v dôsledku porušenia zmluvných povinností žalobcu, dodať dohodnutý počet vozidiel v roku 1999. Žalovaný porušené ustanovenia zmluvy dôslednejšie nešpecifikoval, pričom podľa zistenia súdu obchodná zmluva zo dňa 19.3.1997, ani ročná dohoda na rok 1999 zo dňa 1.12.1998 záväzok žalobcu na dodávku konkrétneho počtu vozidiel neobsahujú, ročná dohoda konkretizuje iba odberový záväzok žalovaného a obchodná zmluva záväzok žalobcu definuje ako povinnosť podľa svojich možností a výrobnjej kapacity výrobcu zabezpečovať predajcovi dodávky zmluvných výrobkov. Vzhľadom na uvedené, považoval súd za dôvodnú námietku žalovaného čo do rozsahu 248 616,80 Sk, pozostávajúcich zo sumy 25 039,80 Sk ako rozdielu zmenkovej sumy 572 852 Sk a výšky pohľadávky postúpenej na žalobcu 547 812,20 Sk, zo sumy 132 767,40 Sk predstavujúcej žalobcom uznané záväzky voči žalovanému, zo sumy 809,60 Sk (fa č. 3600) a 90 000 Sk (žalobcom prevzatá záloha). V tomto rozsahu spolu so súvisiacim zmenkovým úrokom vo výške 6 % a časťou zmenkovým platobným rozkazom priznaných trov konania, zodpovedajúcou výške dôvodne uplatneného nároku žalobcu, súd podľa § 175 ods. 3 OSP zmenkový platobný rozkaz zrušil. Vo zvyšku zmenkový platobný rozkaz ponechal v platnosti. Vzhľadom na pomerný úspech účastníkov v konaní o námietkach, súd podľa § 142 ods. 2 OSP žiadnemu z nich nepriznal právo na náhradu trov tohto konania.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie. V odvolaní uviedol, že súd prvého stupňa mal zmenkový platobný rozkaz zrušiť v celosti a žalobcu zaviazat' na náhradu trov konania. Súd podľa jeho názoru nesprávne vyhodnotil zistené skutkové dôkazy a na základe takto nesprávne zisteného skutkového stavu dospel aj k nesprávnemu právnenmu záveru. Namietal, že súd jeho započítaciu námietku, týkajúcu sa ušlého zisku neuznal, pretože nezistil zo strany žalobcu porušenie zmluvnej povinnosti – dodať dohodnutý počet vozidiel v roku 1999, pričom poukázal na rámcovú zmluvu z 19.3.1997 a ročnú dohodu na rok 1999, z ktorých tento záväzok žalobcu nevyplýva. Poukázal na to, že ročnými dohodami žalovaný podľa čl. 5.2 rámcovej obchodnej zmluvy, vychádzajúc z trhovej situácie plánu a odbytu vozidiel C. v mieste jeho prevádzky, vymedzil presne tzv. odberový záväzok, t. j. počet vozidiel C., ich špecifikáciu podľa druhu,

na príslušný kalendárny rok. V ročnej dohode na rok 1999 žalovaný sa 1.12.1998 zaviazal od právneho predchodcu žalobcu odobrať (a zaplatiť mu) 83 ks vozidiel továrenskej značky C. v určenom zložení. Skladová zásoba žalovaného nemohla klesnúť pod ½ odberového záväzku, t. j. 7 ks, čo predstavovalo predpokladaný mesačný obrat. Nie je na mieste záver súdu prvého stupňa o tom, že neexistuje záväzok žalobcu dodať konkrétny počet vozidiel. Logicky, i gramatickým výkladom znenia ustanovenia čl. 1.1., 1.2. ročnej dohody na rok 1999 je totiž nesporné, že ak žalovanému vznikol záväzok odobrať 83 ks vozidiel a žalobcovi záväzok žalovanému 83 ks vozidiel v roku 1999 dodať, resp. ak žalovanému vznikla povinnosť 83 ks vozidiel odobrať, vzniklo žalovanému aj právo žiadať od žalobcu dodanie 83 ks vozidiel, a to najmä tiež preto, že žalovanému vznikla povinnosť za 83 ks vozidiel zaplatiť. Žalobca od novembra 1999 žalovanému prestal vozidlá dodávať, v roku 1999 mu dodal namiesto 83 ks len 45 ks, neoznámil pritom dôvod, prečo si svoju povinnosť nesplnil. Naopak uzavrel so žalovaným 8.12.1999 ročnú dohodu na rok 2000. Žalovaný je toho názoru, že právny predchodca žalobcu porušil svoju povinnosť, vyplývajúcu z ročnej dohody na rok 1999, keď mu nedodal 38 ks vozidiel zn. C.. Tým, že žalovanému žalobca tento počet nedodal, ušiel mu zisk, ktorý by bol dosiahol, keď by žalobca mu dodal aj chýbajúcich 38 ks vozidiel v roku 1999 pri priemierovanej cene áut a priemernej marže (§ 373, § 379 Obch. zák.). Žalovaného námietka započítania z ušlého zisku je preto dôvodná. Prvostupňový súd sa touto námietkou dostatočne skutkovo ani právne nevyporiadal, čím sa stal jeho rozsudok nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na tú skutočnosť, že počty odobratých motorových vozidiel, uvedené v rámcových zmluvách, boli len predbežné a vychádzali z odberových a marketingových plánov kalkulovaných na príslušný kalendárny rok. Skutočne dodané množstvá a typy motorových vozidiel v jednotlivých kalendárnych rokoch vychádzali z potreby trhu. Postup dodávania jednotlivých motorových vozidiel bol riadne upravený v rámcovej zmluve, podľa ktorej sa motorové vozidlá dodávali na základe samostatných kúpnych zmlúv. Potvrdením objednávky a zložením zálohy bola uzatvorená samostatná kúpna zmluva na objednaný výrobok – vozidlo špecifikované v potvrdenej objednávke. K vzniku škody podľa jeho

názoru by mohlo prísť iba v tom prípade, ak by predchodca žalobcu napriek riadnemu uzatvoreniu kúpnych zmlúv na dodanie zostávajúcich motorových vozidiel tieto nedodal. Žalovaný si však zostávajúce vozidlá u predchodcu žalobcu neobjednal, a teda mu škoda nemohla vzniknúť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), prejednal odvolanie žalovaného podľa § 212 ods. 1 OSP a rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil. Vychádzal zo zistenia, že predmetom sporu je zaplatenie zmenkovej sumy 572 852 Sk, ktorú si uplatnil žalobca C. P. (právny nástupca pôvodného žalobcu E.) voči žalovanému ako zmenkovému dlžníkovi. V predmetnom prípade ide o vlastnú zmenku vystavenú žalovaným dňa 18.3.1997, ktorou tento vyjadril sľub zaplatiť E., U., sumu 572 852 Sk. Dňa 31.7.2000 bol vykonaný na notárskom úrade notárkou JUDr. J. protest. Na predmetnú zmenku ku dňu podania návrhu nebolo platené vôbec. V súlade s návrhom bol dňa 24.1.2001 vydaný zmenkový platobný rozkaz č. k. 18 Zm 29/00-14. Proti tomuto zmenkovému platobnému rozkazu žalovaný podal v zákonom stanovenej lehote námietky, v ktorých poukazoval na zánik pohľadávky žalobcu započítaním. V tomto smere vykonal súd prvého stupňa rozsiahle dokazovanie na objasnenie skutkového stavu. Za dôvodnú a na započítanie spôsobilú pohľadávku žalovaného s pohľadávkou žalobcu, považoval súd námietku žalovaného na započítanie s pohľadávkou žalobcu čo do rozsahu 248 616,80 Sk pozostávajúcu zo sumy 25 039,80 Sk ako rozdielu zmenkovej sumy 572 852 Sk a výšky pohľadávky postúpenej na žalobcu 547 812,20 Sk, zo sumy 132 767,40 Sk predstavujúcej žalobcom uznané záväzky voči žalovanému, zo sumy 809,60 Sk (faktúra č. 3600) a sumy 90 000 Sk (žalobcom prevzatá záloha). Za nedôvodný považoval súd nárok žalovaného a v súvislosti s tým i započítaciu námietku, týkajúcu sa náhrady škody – ušlého zisku, ktorá mu mala byť spôsobená v dôsledku porušenia zmluvných povinností žalobcu dodať dohodnutý počet vozidiel v roku 1999.

Sporným zostal nárok žalovaného a v súvislosti s tým i započítacia námietka týkajúca sa náhrady škody – ušlého zisku, ktorá mala byť spôsobená žalovanému, v dôsledku porušenia zmluvných povinností žalobcu dodať dohodnutý počet vozidiel v roku 1999. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvého stupňa, že v danom prípade neboli splnené predpoklady pre priznanie práva na náhradu škody v rozsahu ušlého zisku.

Podľa rámcovej zmluvy i ročných dohôd, mal žalobca dodávky realizovať podľa výrobných a dodacích možností výrobcu, počty vozidiel uvádzané v ročnej dohode boli iba približné. Dohoda obsahovala iba povinnosť žalovaného odobrať tovar, pre dodanie ktorého bola potrebná objednávka, jej potvrdenie i zloženie zálohy, čo v prípade vozidiel, za nedodanie ktorých si žalovaný uplatnil nárok na náhradu škody v rozsahu ušlého zisku, splnené nebolo. Z dohody uzavretej medzi účastníkmi vyplývala povinnosť žalovaného odobrať tovar pri splnení určitých podmienok, a nie povinnosť žalobcu vozidlá dodať.

Z uvedených dôvodov, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

Žalobca mal v odvolacom konaní plný úspech, má preto právo na náhradu trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 OSP). Trovy žalobcu v odvolacom konaní pozostávajú z trov právneho zastúpenia advokátom, ktorému patrí odmena za 2 úkony právnej služby po 8150 Sk (vyjadrenie k odvolaniu z 23.3.2005, účasť na pojednávaní odvolacieho súdu dňa 27.5.2008), jeden úkon po 2037,50 Sk (účasť na pojednávaní 13.5.2008, ktoré bolo odročené bez prejednania veci), 19 % DPH a náhrady hotových výdavkov zástupcu v paušálnej výške k jednému úkonu 150 Sk a 2 úkonom po 190 Sk (§ 10 ods. 1, § 14 ods. 3, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 4 vyhl. č. 655/2004 Z. z.). Spolu trovy žalobcu predstavujú sumu 22 351,70 Sk.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 27. mája 2008

**JUDr. Margita F r i d o v á, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: